

לשמיעת הפואמה

<https://vimeo.com/925954514?share=copy>

רפאל

מרחב ישורון

*

נשמה התנשמי
מול ראי היקום
וראי את עצמך כבריאה

ראי אהובה את נושמת בשמך
וכל השמות מתנשמים בעדך
ברוך הנושף בך רוחו
וברואים יצורֶיך

מתהום עצבון
נעמדת בענן
ואת מים פרים

מי את בת
מי את
חית הווה
מי ישיר איתך

שמעי
הלב דומה לאדמה
יש נביעה
את נשם
בגשם
ניגש

נגע

ברחם השם

*

נשמה נאחזת בסבך
את התפילה בקיימה היקום

כי פניך הם לך
המשל
שבו את מושלת

כי בתוך מהומות השדה
בו רקדו עד לפני דקה
עקודים נקודים וברודים
שיכורים מהמוסיקה

בא קול הבלע

שועט כשעיר משולח
שחצה את ימת עזאזל
ברחיפה על כנפי מטטרון
ונחת על אדמת ציון
להזכיר שהזמן דופק

ציון שימי עין תולדות יצוריק
בראש השעיר כמה קרן שלישית
לא אות קין – מצלמה על המצח

השהיד מתעד ושולח גליות

איך נשלפה העין

אחות

איך נעקר הלב

אחות

פנים נשרפו באש

אחיי איך נדע לזהות זה את זה בקרבות הדו"צ
אחים איך נדע לאחות

אדוני צבאות

נעמד בגלגל ואמר

ישחקו בשדי

ויתגלה ליבם

איך זה נקרא

בעפעפי השחר

בכף בית בתשרי

בשבת השחר

איך היא דיברה

בבראשית ברא

האדמה פתחה פיר
אות הבית נערפה
והלב הלך לעזה

*

הלב לא יפתח
בלי דפיקה על העצב
עז כמוות אל חוצב
שמעי את קול הדפק
איך הוא נוקש
מדרגות
מדרגות
בוטשים בקרביך
כל מכה
על שתיקת
המכה הקודמת
חרשים ועברים
תולדות אבודות
בשבר משבר
מתעצבות מחילות
בשל מה בשל מה
ירדנו חיים לאדמה
לא בשביל להתכרבל
אלא לפנות להתפלל

רחמים רחמי שם
על הלב שהולם בעזה

*

הטיס עושה טאי צ'י
לובש סרבל עולה לתא
בלב שקט
כי על הארץ רובצת עין השופט

בית המשפט היפה עשוי אבן
אמת המים זורמת לרגליו
בזכוכית משתקף האור הטבעי
בו הדין מלקק לממשל הצבאי

משמיש את אוצרות הלשון
להכשיר את שפך הדם
מסובב את הפשע בשבר פסוק
וראי זאת מקום גזור וחלוט
שנה שנה צדק קרוץ בדין
תקל תקל ימין ופרסין
המשפט העברי נעשה לא אמין

ראי אדמה כי בכ מדובר
בך נחצבים סיפורי האימה
את מזינה את חמדת הגבורה

מחצבת רהב אומללה

שני לאומים נאבקים במעיך
הם שניים שלושה רבים
הם פרים ודשים בקרביך
קרב הוא רשת של גברים

ריאותינו אבק
כי נחקרנו בספר האבן
צפופים כתולע
מתחפרים במחילה וכורים...

אני ישנה וליבי ער
קול דופק מי במחילה
מי יצא חי ירחץ בים
ומי יצרח הנה זה בא

על כן הפנים נוטות מטה
להקיש בחדרי הבטן
לשאול בתעלות העיכול
איך יגלה הלב אל הפה

באלף תשע מאות שמונים נפתחה המנהרה להבריא סחורות אל הגטו
ארבעים שנה חצבו שערים מרחם המו בסלע וחלמו איך יעלו בחרם

הנפש השתפנה כצעקתה הנערה במנהרה

פרזו הפריזים

אמרו האמורים

גורשו הגרגשים

הבסו היבוסים

גרזו הגריזים

פולשו הפלישתים

פלסטיני קודח

בעפר הרותח

רום ושלח

ירד בן אנוש

ירוד ירד

יוריקומי

גח פרא אדם

מחור שעיר

*

עזה

סודך – כוח-אדם-זול

הרחק מחץ ההשגחה –

מעבר לטווח של עיני הרוגלה

– צמחו פרא במנהרה

חיות מחתרת עם פטיש אוויר –

כי פרצה מגפה עולמית
מגף הקורונה טרק את הדלת
חיידק סיני השפרץ הגלובוס

העולם החופשי בלש בגרון
בתוך הסגר הכללי
עזה לא קיבלה זריקה
היא חפרה מסביב לשעון

היו לה דולרים קטארים
חתומים ביד שב"כ
ומי שביקש לחם
קיבל מקוש וירד

לחפיר במעי

— — — —

חתוך גוש בוך
תך תוך הגזע
חנוך את הדם
בעפר קרוץ
טרה רוסה
רום זולות
קרום גירי לבן
סחוסי סידן

אבץ –
כל העצב
עד למטה
חלחל
לעומק נבלת הזמן

אדמה איומה מה את מראה לי
רפאל חג סביבך בשבע עיניים
מרחף ומצלם תחת כיפת הברזל
רואה ויורה מחשמל בגדר
וחומת בטון תחת טנק
מרכבה מחותל בעמוד ענן
ציון איכה תסתירי פניך

אם כך מדובר על פיסול בגריעה
שעירים החוצבים להם דמות השיבה
הווריאנט העזתי נוהר בקרביים
לא שמע ישראל נקישות הקיבה
כי כיפת הברזל התנחלה על לבך כערלה

עזה החלולה
בצר לה היא צרה את דמות הדפק
עיר ארורה בה ביוב זורם ברחוב
ותחתיה רוחות רפאים

קורי שינה דבוקים בעפעפיים

לא שיננת בשורשי הידיעה
על כל שיערה נושרת
צומחת אחת תחתיה
בשם המקום שהתפנה

ציון מי עשה לך רגלים ושחי
לא גילה לך שהשעיר תמיד חוזר

שמעי את קול הדפק – רואה יורה תוצרת רפא"ל
לא עבד כי נורה בשבת התשפ"ד

התצפיתניות ראו שש שש את האש
כשהיא פרצה מהמסך אל הפנים
הן הזהירו על זה חודשים באותות
זה עבר בשרשרת עלה בסולם
מלמעלה חזרה אותה הסיסמא
לא יהיה כלום
כי לא היה כלום
– משקל המילה בלה

שמעי איך הקול דופק
הנה זה בא
זה תת עולם
תת אנוש
חצרמות
אטמה

תא עצב כי גז
תא גזע אלים
בך מיטה
צרה מוות
זה הוא הוא הוא
כי גורש לעזאזל
עשה סיבוב והתגולל
על עוללייך

גופת הנערה עקודה בטויוטה
הטנדר נוסע בגטו של עזה
ותהום כל העיר ויצמח בית הבלע

כמה עלתה חגורת הבטון ששקעה בחלצי הרצועה
לא מלמטה יצאה הדפיקה
לא מהמטרו

מתקפת הפתע פרצה מהגטו
סאטירים בטנדר טויוטה
תיש על תיש ברחף בשייט
חתכו את הגבול ובאו בראבכ
בא מבול אל התבלבל מבול אל אלעקצה

אץ ביום קץ גולגלתך לרוצצ
נשפכה הרשות
כי פץ הקיבוץ

אש הבעל
חניבעל
אל חולה ניצוצות
ירה על בית יתברא
ובא הקוראן בפרוש
התורה תפתח על מבול

עברי עברי עור עבה
מה יהיה מרים
מרים המים
את קוראת " אל נא רפא נא"

איך ישמע רפאל ללשון הרופסת
אוזניו נוטפות שמן סיכוך כלי הנשק
אל מושפל התהפך כעפר על ראשך
לך לישון יהודי נהפכת לבן גביר

רומס גפנים
עולה בהר
גסקלגס
מוח מחבל בנפש עורך דין

אחורי החורבן זה אתה
צוהל
כסוס מחייך למצלמה

אוי יהודי הנובחים עלי
מי נטעה במבוך גלגולי מחילות
דם יקר התערבב בדם זול

הדם דם שם
הנפשה של דמיון שיתופי
סולמות אלפביתא
סלולים כאותות ד.נ.א
חש מילה בגולגלתא

משה זרק דם בעם
ורחף באוויר
הזרחן הדמוני
פצע בתכלת
מוגלה של צדיק מוקצה
מגדודי
עז הדין

אל תגידי לי הוא
ואל תגידי לי הם
הגידי יהו
הגידי יהא
הגידי אוי ויי
זאת הגלות כי הסתרת פניך
שהם הרחמים

כי הפנית את עורפך
לא ראית את זה בא
ועכשיו כשכולך אש חזית
את לא רואה את עצמך
כשאת מצטלמת עם עזה
שמעי את קולך
כי גז חיש ונעופה
עולם הפחם
אשמת הגזע
שן תחת שן
עוללים אל הסלע
שן גוג ומגוג
בעשן המר
שן גוג ומגוג
בעשן אומה

דו"צ מוסר: מלמטה השטח טוהר
הזרמנו מי ים למחילות
כוחותינו פועלים בדיוק מרבי
והמלח לא יחלחל במי התהום

רחמו פני השם
רחמו על בני שם
רחמים על בית שמש
לא בנקם תעלי
ולא בכלי זין ירפא לך

לא תשקוט התהום
עד שאת תהיי
רחמים על כל שם חם מרחם

*

מה זורח בחושך פריך כמגילה

שופי ציון
אל השאול
סינוואר
כרה לך בור
ואת נופלת

יחיא פרץ את החיץ
וחלק השואה לשנים
כמה הלך לעזה
וכמה נשאר לירושלים

פלצות הכדור מקיצה

אין זמן לישראל

בגדה יהודה כי אבדה לשונה המשותפת

שטן התבלבל בספירה

כי ברווח בין אח לאחות
הוא לא יכול לחדול מזמר
" רץ קוצץ בן רוצץ
ראש בצפון ורגליו בדרום
אדם הוא עולם קטן
העולם הוא אדם גדול "

אין זמן לישראל
החדשות הפכו להישמע לציוץ
ואחריו מחיקה

בן ימין
מחפש בנפשו משוואות
המלחמה על שמו עומדת להסתיים
ורק אם העם יסכים
הוא שוקל להחליף לה את השם

אין מזל לישראל
גלל כן מועדים
אין כוכב לישראל
אבל הזמן שלה בוער
הולך וסובב
אש אשם
ונדמה שהאל הרעב
מחבב את חג הקורבן

אמרה חנה:

זמן אחד הוה הזדמנו
בספינת הבריאה
בדרכנו חזינו בגב לויתן
וסברנו כי שם יבשה
עוגן הטלנו ירדנו לחוף
חפרנו גומחא ועשינו בה אש
בשלנו כדרה והאי התהפך
כלנו טבלנו במים קרים
וכל עצם נקשה לעצמה
טוב שהתפרדה החבילה
כל עוד היינו יחד
סתם הוצאנו לעצמינו שם רע

בקרקע הים מתנשמת אצה

וחם לה כל יום חם לה
היא סופחת את עוצם קרני החמה
ומחשבת ימה לגווע
אם יעלה חום המים מעלה וחצי מעלה
יהפכו פני הים למראה ארורה

אוי בני שם

אז תראו את טבע הטבח

המשוואה- כולם תמורת כולם
תורה של מחילות
או משל לחורבן עולם

נבוכו לבוהו פמליה של מעלה
אם בראשית בא מבול בלע
או מבול בלע בראשית ברא
רפא נא לי אלי אני רואה הכול כפול
אני רואה את רפאל רואה יורה
בדמות העין החולה של הכדור
אלי אני חולה אני רואה
אתה חולה יותר גדול
אנה ענני

איך נעלה אל גוף החולה
מה ירפא הפה לקרוא
ואיך ישמע
אל נא רפא נא
שמע בשם ההגנה יצרנו מכונה
שמזריקה מכות חשמל בלב האלה

עלעלי עלעלי
כל ימי תועבות העברית
עלו על כפל הלשון
רפאל גול
לעיני השם

רשת קושרים בארשת רופאים
ראי עיר שלם את מעשה המרכבה
כלי חמס מכורה רושפי אימה
חולי אשמת סתרי השמד
זאת הגנה עצמית ערה
עכשיו על הדוכן למכירה
עם מעיל-רוח
שלוש מאות שישים מעלות
תוצרת רפאל

רדומה
שמעי את קולך בדפק
איכה עלו על לבך
מתנחלים כפסוקי שטן
חולמים ועיוורים שעטו בנהר
לא יכולו לשאת את שמך הנורא
סלח להם כי עלו בהר
בגדי הכהן כוסו חאקי

רפאל רפאל איך המלח

לא יחלחל במי התהום
כי פץ הקיבוץ
אש הבעל חניבעל
וירח בול עלה

רד דומה
רפאל
רד דומה
שן גוג ומגוג בעשן אומה

גאו גאה
המו המה
רמו רמה

מיכאל איכה
אי פניך
איפה אתה ואיפה
כף הדמיון הטובה
כי רק בא נרפא
כדומה אל דומה
מי כמוך יודע
אהיה אשר אהיה
ודומה אל דומה ירפא

על בלימה כל פמליא של מעלה
מבוכים נבוכים ואין פה

אז ירה המלאך הרופא
מבול בלע בראשית ברא

כי ראינו אות בית בכף בית
תשרי התשפ"ד
נעץ בה קרץ
פער כסותה
ביזה בושטה
גלל כן נקרא
מבול בלע

מבול ברא בראשית בלע
את המים ואת העין ואת עין הסערה
אות מם תצור את המסע
מהקריאה הראשונה
המם עצמה פוצה הפה
לקרוא בשמה
קריאת שמע את המים
התורה תעשה מה
וים החכמה יזרומה
מים רבים ישפו פני האבן
מי מהומות מי אם

*

אלהימה יולדת בעצב
מדרגה מדרגה רחמים
כל שם חם ויפה
יהלך רום ושלח
חליל וקליל
בשפת אם

תהא ג'ננתי גינתי

ישמעאל ויצחק
על שפת

הבור הפתוח

וכל השמות

נגפים ברוח

יחד עמודו בנים
איש בל ידחוף את אחיו לבור
שתקו את כבוד האב הרם
והניחנו לרוחות לקונן

שמעו את קול הדפק
איך הוא הולם לבריאה
אב רהם
אבר רם

אב רעם

יד מכה חזק באבן
מנתצת מצבות ההכרה
שכל האלים הגרועים האלה
לא יסתירו לפנים את הבוואה

ראי את בניו של נוח
איך תוקעת אותם השהות בתיבה

נשמה נאחזת בסבך
את היקוות המים
את התקווה הבריאה
בתוך מהומות השדה
שנחרש וטרם נזרע
כל תלם עמוק כגופה

דמי לעצמך אל עצב
יוצא מעצמו וגולה למדבר
יורד לגלם את דמות המקום
ומוצא את הנפש רואה את הגר

שפחה מגורשת מוצאת חן בעיניו
זז שם המקום וממציא לה מלאך
הביטי בתי על עין המים
האור בך כעין בעין

את לא שוקעת כי את יודעת
אהיה איתך לכל מקום שבו תלכי

עמוק עמוק
שמטי את הדלי
החבל ארוך
דלי ושתי וגלי
אל חי למטה
כמו למעלה

נשמה התנשמי והראי
איך את רוקדת כשאין מעליך
אלא רקיע של קרח טהור
אמר איבן אל ערבי:

אם לא תדעי לך נשמה צאי לך אל הבלתי נודע
בטרם תראי את פני את תעופי נגולה

למעשה אופני וליבי גלויים לעין

ראי מרים ראי טוב
אני דק כהרף בזק

אני ירח מתמלא

המדמה ללב

את חידוש הגשם

אם בא הדימוי ונושף על ליבך ומוצא בך משכן

את תרוצי לאן שיבוא לך

והוא ילך איתך בכל המבוכות

עלעלי הלב גלומים זה על זה כעין קונכייה

והדם מהלך בו וחג בהמייה

כל פעימה יוצאת לגולה

מגלה את פניה ושבה כמותה

כדי לעלות לגלם את עצמה

פעם נוספת חיה במרוצה

חיה חיה מאוד פטימה שמה

היא מושחת חוטיה אוויר בחוטמה

שום כוח שיכור משליטה לא יוכל לה

אי אפשר לגרשה אי אפשר לחמסה

היא הרווח שבין נשיפה לשאיפה

ראי אהובה כל יום קראתי לך

לעיתים קרובות קראתי לך ולא שמעת

הראני את מראייך השמיעיני את קולי

רוחי חג סבביך ולא הרחת בי

לוח הלב מגולגל סביב עצמו

וזורק שוב ושוב את הדם בסיבוב
ראי טוב מרים אני הציור שהולם בכ בטרם תצורי
חיפשת מפני מקלט ואני החצר הפנימית

אני יצר מושך בין שמים וארץ
צרתי בכ רוח תופסת
כדי שאוכל להביט ברוחי
בענייך אני בלתי נראה
בעניים שלי את רואה יפה
אם יפרח בכ דימוי של הבל
הוא ישקע כאד מסוחרר
אני הטובע ובך הנהר

אבל לא בגיא צלמות הולכים ימי
ולא ליל גולגלתא חג סביבותיי
חיפשת בי מקלט מצלם האל
ואני לעולם הנני מהגר
אני המקום ממנו נמלטת
אני רוח הפליט
התהום הקצה
אני המשוטט השעיר המוקצה
ואני עיר מפלט לכל מנודה

ברואה התנשמי
והראי את עצמך כבריאה
אני תולדה ואת תולדה
רוח הלשון אומרת כן

לא באו הנה לבהות בכדור
איך תיגלה אל הגולם הזה
נשמת הגזע שלנו

אוזן אזני ישותך
מדובר על חמור באחו
עומד על ארבע ולועס
משוחרר ממשקל הרוכב

על גלי התמיהה צף העצב
הבריאה ריחמה על עוצמת הריונה
כרעה ששת ימים על החוף תולדותיה
והעצב מחזיק את העצם
כמקום בו השם מרחם

זה האינסוף לא תוכל לעמוד בו הנפש וחיה
אבל החיות רצות ושבות בדמותן המרחביה

מה שהיה חלפ על פנינו
מה שעתיד רחף בגבנו

פצו לארבע חיות מרכבה
הרוח לעבר פניה הלכה
כציור לחידוש הנפש
המשלים התמתחות בריאה

וכל הכלים גלים על התדר
בשיעור הקומה של הלב
אי אפשר להתכווץ עד הסוף
אי אפשר רק להתרחב

וכנפות הריאה מגלות
מצלות על עלעלי הלב
עת הדם יסובב מחילות
בחלל הפנוי של הנוקבא
ומלכות אצילה מעלה בסערה
את שם המקום הדבוק בה.

י"א אדר ב' התשפ"ד
מרחב ישורון הגולה קרולינה.

כעין השגחה בלתי מאוישת
המלאך רפא"ל שליח הכנסת
שט ומצלם במעי מחילה
שופך אור לתקרה ורוחף
את מסע היצור החוצב
מנהרה חפורה
ארוכה וריקה
במבוכות הלב
רק הבאז של הרחף
נשמע ונשמע
כי פנוי
החלל פנוי

*

על הכהן הגדול להישאר הלילה ער
אם ישן אולי יחלום לו חלום רע
והוא חייב להיות טהור לגמרי

מחר יקום שוחט אל הפרה האדומה

הכהן איש כבד על הכיסא יושב זקן

ומתנדנד ומעליו ניצב שרף

מקריא מספר בקול רם

דיני קורבן!

דיני שחיטה!

דין אש-אשם!

ודין שעיר!

כבד ותפוס חזק בכיסא

הכהן מתנדנד בין דין

לא דין ונים

לא נים וניד עפעף

הגרלת פור הכיפור

מתנדנד ונרדף

עד דיני שהייה בשחיטה

ויפול לאחור הכיסא

ותחץ מפרקתו

– חלציו בתוך פיהו –

באזניו פעמון יום הדין!

